

Arrest

nr. 61071 van 9 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoorde de opmerkingen van advocaat S. DE VRIES die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DIERCKX die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn en van Armeense origine te zijn. Op 5 november 2010 heeft u uw land van herkomst verlaten en op 10 november 2010 heeft u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw vader A.Z. (...) (O.V. X) werden aangehaald. Omwille van de aangehaalde problemen van uw vader bent u op 1 september 2010 voor 3-4 uur meegenomen naar het politiebureau van Artashat waar u geslagen en uitgescholden werd. U moest aan uw vader vertellen dat hij zijn klacht moest intrekken. U haalt zelf geen andere vluchtmotieven aan. U bent in het bezit van uw rijbewijs en een kopie van uw geboorteakte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle redenen voor uw asielaanvraag gelinkt zijn aan de problemen van uw vader A.Z. (...) (O.V. 6.721.035) (CGVS, p. 7-8). U verklaarde zelf geen andere problemen te hebben (CGVS, p. 8). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw vader, A.Z. (...), de beslissing is genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van het ongegronde karakter van zijn asielmotieven, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw vader werd als volgt gemotiveerd:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u het Commissariaat-generaal geen enkel tastbaar bewijs heeft kunnen voorleggen betreffende de door u ingediende klachten, uw aandelen van de polikliniek van Artashat en uw werk in diezelfde polikliniek. Gezien u gedurende lange tijd in de polikliniek heeft gewerkt – meer bepaald van 1983 tot 1987 en van 1992 tot uw vertrek naar België (CGVS, p. 4) – is het opmerkelijk dat u hieromtrent geen enkel bewijs kan voorleggen. U verklaart niet te weten waar u arbeidscontract is en uw werk in de polikliniek niet op een andere manier te kunnen bewijzen (CGVS, p. 20). Het Commissariaat-generaal heeft u 15 werkdagen gegeven om uw arbeidscontract of andere documenten in verband met uw werk voor te leggen. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter niets ontvangen. Wat betreft de aandelen die u had, heeft u weliswaar aangegeven dat deze werden meegenomen door de politie op 3 september 2010. Niettemin dient het redelijk te worden genoemd dat u uw bezit van de genoemde aandelen ook anderszins moet kunnen bewijzen, al ware het maar via uw betrokkenheid in aandeelhoudersvergaderingen (cfr CGVS, p. 15).

Ook in uw asielverklaringen op zich werden verscheidene vaststellingen gedaan die er aanleiding toe geven ernstig te twijfelen aan de door u verklaarde ernstige vrees jegens de Armeense autoriteiten.

Zo dient opgemerkt te worden dat uw gedrag niet overeenstemt met de door u verklaarde ernst van uw vrees. U vreest namelijk onterecht door de politie gezocht en opgepakt te worden voor illegaal wapenbezit (CGVS, p. 5 & 12). Uit vrees voor een gefabriceerde rechtszaak hieromtrent was u immers sinds 3 september 2010 ondergedoken bij de man van uw schoonzus (CGVS, p. 14). Echter, tijdens de periode dat u ondergedoken zat, heeft uzelf uw rijbewijs aangevraagd en afgehaald bij de wegpolitie, meer bepaald bij de MRU-dienst (CGVS, p. 6). Immers, uw rijbewijs is geldig vanaf 22 september 2010 en u heeft uw rijbewijs een week voor afgifte aangevraagd (CGVS, p. 6). Het is niet aannemelijk dat iemand met een dergelijke angst voor de politie waardoor hij zich genoodzaakt voelt om onder te duiken, zich nog tot de autoriteiten, in casu de wegpolitie, zou begeven.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in de periode van uw ondergedokenheid, dat wil zeggen, nadat de politie u een zaak van illegaal wapenbezit had aangesmeerd, paspoorten had aangevraagd en verkregen voor uw gezin en u. Weliswaar gaf u aan dat deze paspoorten - met uitreisdoelating - werden geregeld door tussenkomst van uw vriend Artak, zelf werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Anderzijds moet erop worden gewezen dat u op aangeven van deze Artak evengoed de daartoe benodigde formulieren heeft ingevuld, zij het bij u thuis en niet op de paspoortdienst, en dat u de uiteindelijk verkregen paspoorten als echt aanzag (CGVS, p. 8). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat vooraleer de benodigde uitreisstempel in een Armeens paspoort wordt geplaatst, eerst een individuele controle plaatsvindt waarbij wordt nagekeken via het informatiebureau van de politie of er tegen de betrokkene enig strafrechtelijk onderzoek loopt. Uit uw verklaringen blijkt dat er sedert de inval van 3 september 2010 wel degelijk sprake is van een strafonderzoek tegen u. Deze verklaring laat zich dan ook niet rijmen met de uiteindelijke uitgifte van deze paspoorten met uitreisstempel. U zelf vermag alleszins geen klaarheid te scheppen in deze zaak. U verklaart niet te weten welke functie Artak heeft bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS, p. 5). U verklaart ook niet te weten hoe hij uiteindelijk deze paspoorten heeft verkregen (CGVS, p. 8).

Voorts dient opgemerkt te worden dat u uw actuele vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft kunnen maken. Immers, u verklaart dat er vlak na uw vertrek 2 keer personen zijn gekomen naar uw huis en dat er een wagen voor uw deur stond, maar dat er nu geen mensen meer langskomen bij u thuis of naar u komen vragen (CGVS, p. 18 & 19).

Bovendien kent uw zoon, A.Z. (...), die momenteel zijn legerdienst in Karabach doet, geen problemen (CGVS K.A. (...) (6.721.035), p. 15). Bovendien dient opgemerkt te worden dat u verklaart de convocaties die aan u gericht was, niet gelezen te hebben (CGVS, p. 6). Ook uw vrouw verklaart de betreffende convocaties, die zijzelf heeft ontvangen, niet gelezen te hebben (CGVS, p. 6 & 12). Deze vaststelling getuigt van een desinteresse in de door u verklaarde problemen. Er mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u de documenten die u aanhaalt ter staving van uw asielrelaas gelezen heeft en op de hoogte bent van de inhoud van deze documenten.

Ook dient opgemerkt te worden dat u uw vluchtroute vanuit Armenië niet aannemelijk heeft kunnen maken. U bent met behulp van een begeleider, Geram genaamd, van Armenië naar Frankrijk gevlogen (CGVS, p. 8 & 10). U verklaart dat iedereen zijn eigen paspoort bij zich had tijdens de douanecontroles in de luchthavens van Zvartnots en Polen, waarna uw vrouw de paspoorten in haar handtas stak (CGVS, p. 8). Uw vrouw daarentegen verklaart dat jullie paspoorten gedurende de hele reis naar Frankrijk bij de begeleider Geram waren (CGVS K.A. (...), p. 9). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent verklaart uw vrouw wederom dat de paspoorten niet bij haar waren (CGVS K.A. (...), p. 9). Enige tijd later verklaarde uw vrouw dat ze zich vergist had en dat iedereen zijn eigen paspoort bij zich had bij het passeren van de douane en dat jullie pas in Frankrijk de paspoorten aan Geram hebben gegeven (CGVS K.A. (...), p. 11). Deze bewering verklaart niet waarom uw vrouw eerst verklaart dat Geram, en niet jullie, de paspoorten had gedurende de reis en waarom uw vrouw haar verklaring nogmaals bevestigt wanneer ze geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaring hieromtrent. U verklaart dat er zowel 1 keer in de luchthaven van Zvartnots als 1 keer in de luchthaven van Polen een afdruk van uw duim werd genomen (CGVS, p. 10), terwijl uw vrouw verklaart dat enkel in Polen een afdruk van de duim werd genomen (CGVS K.A. (...), p. 8). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, verklaart uw vrouw dat, voor zover ze zich kan herinneren, in Polen een duimafdruk werd genomen (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen van uw vrouw verklaart u dat het niet mogelijk is om in de luchthaven van Zvartnots geen vingerafdrukken te laten afnemen en dat uw vrouw geheugenproblemen heeft (CGVS, p. 20). Deze verklaring volgens dewelke uw vrouw geheugenproblemen zou hebben, is een louter blote bewering die niet gestaafd kan worden. Gezien zowel u als uw vrouw verklaren samen met uw zoon naar België gevlucht te zijn (CGVS, p. 10 ; CGVS K.A. (...), p. 8), mag verwacht worden dat jullie omtrent jullie vluchtroute coherente verklaringen afleggen. Door bovenstaande tegenstrijdigheden ontstaat bovendien het vermoeden dat u en uw man jullie Armeense paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw rijbewijs, de kopie van uw diploma stomatologie, de kopie van uw diploma van tandtechnicus, de kopie van uw geboorteakte en de kopie van uw huwelijksakte bevatten enkel informatie over uw identiteit, uw opleiding en de identiteit van uw vrouw, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Wat de convocatie van 6 september 2010 betreft, dient, behalve bovenstaande opmerking dat de vaststelling dat u de convocatie niet eens gelezen heeft moet worden aanzien als een blijk van desinteresse, evengoed opgemerkt te worden dat u volgens deze convocatie wordt opgeroepen als getuige in het kader van een onderzoek van illegaal wapenbezit. Het document toont bijgevolg niet aan dat u als verdachte zou worden vervolgd voor illegaal wapenbezit. Bijgevolg kan deze convocatie bovenstaande beslissing niet wijzigen."

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw rijbewijs en de kopie van uw geboorteakte bevatten louter gegevens betreffende uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster verwijst integraal naar het beroepsverzoekschrift van zijn vader, Z.A. (...), aan wie de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en subsidiaire bescherming bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 5 mei 2011 met arrest nummer 61064 geweigerd werd met de volgende motivering:

"(...)

2.1. In zijn middelen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève en van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het zorgvuldigheidsbeginsel en van het artikel 3, 8 juncto 14 van het EVRM.

2.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 januari 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die de Armeense taal machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.1.3. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van het artikel 8 juncto 14 van het EVRM maar zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing de voormelde artikelen schendt. Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.1.4. In een eerste onderdeel aangaande zijn asielrelaas en de hieraan gekoppelde weigering van de hoedanigheid als vluchteling, wijst verzoeker er op dat hij een document kan voorleggen waaruit blijkt dat hij effectief en voor lange tijd werkzaam was in de polikliniek van Artashat. Hij had aandelen in de polikliniek en hij werd onder druk gezet om zijn aandelen te verkopen. De hoofdaandeelhouder van de polikliniek H.A. (...) zou tevens de voorzitter zijn van het Armeens parlement en zette verzoeker onder druk en schrok niet terug voor emotioneel en fysiek geweld. Hij licht toe dat de aandelen van de polikliniek die vroeger in zijn bezit waren meegenomen werden door de politie en hij ze daarom niet kan voorleggen. Hij laat gelden dat hij vreest door de politie te worden gezocht voor illegaal wapenbezit bij terugkeer, aangezien er een wapen werd gevonden in zijn huis dat niet van hem of zijn gezin was. Uit vrees voor een rechtszaak leefde hij dan ook ondergedoken.

Wat betreft het motief van de commissaris-generaal dat het gegeven dat zijn rijbewijs werd aangevraagd en afgehaald niet strookt met de noodzaak om onder te duiken, laat verzoeker gelden dat hij zijn rijbewijs heeft bekomen via diensten die zich niet bevonden in de gebouwen van de politie die bij hem een wapen in huis hadden gevonden. Het zou gaan om een ander gebouw in andere regio.

Verder merkt verzoeker op dat de paspoorten van hem en zijn gezin geregeld werden door de tussenkomst van hun vriend A (...) die werkzaam is bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Hij stelt verder dat zijn zoon momenteel verblijft in Karabach voor zijn legerdienst, maar dat het ook onduidelijk is voor hem waar hij na zijn legerdienst zal terecht komen. Verzoeker benadrukt dat hij en zijn familie niet de mogelijkheid hebben om in Karabach te verblijven.

Wat betreft de convocatie wijst verzoeker er op dat de politie met dit document aan de deur is geweest en deze heeft voorgelezen aan de vrouw van verzoeker. Zij zou volgens verzoeker dan ook enkel daarom verklaard hebben dat ze de convocatie niet heeft gelezen. Verzoeker voegt hier aan toe dat hij de convocatie niet heeft gelezen omdat hij niet thuis was en indien dit wel zo zou zijn geweest, zou hij onmiddellijk gearresteerd zijn geweest. Het feit dat verzoeker vermeldt staat als "getuige" betekent volgens verzoeker niet dat hij wordt aanzien als getuige, doch wel als verdachte aangezien hij het wapen bij hem in het huis is gevonden.

Wat betreft de vluchtroute laat verzoeker gelden dat hij zijn echtgenote en zijn zoon hun vliegtickets hebben teruggevonden waaruit blijkt dat zij vanuit de luchthaven van Polen passeerden en dat de originele paspoorten nog steeds bij Geram zijn, met name de begeleider die met de familie van Armenië naar Frankrijk vloog. Het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote een andere verklaring afleggen over waar een duimafdruk werd genomen is volgens verzoeker niet meteen abnormaal aangezien een mens zich kan vergissen en hij en zijn echtgenote tevens onder extreme spanning de reis hebben gemaakt.

Verzoeker argumenteert dat hij een oprecht en objectief vluchtverhaal weergeeft en dat zijn verklaringen coherent en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten en hij stelt tot slot dat indien de juistheid van de alle aangehaalde feiten niet met zekerheid kan worden vastgesteld is hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Verzoeker herhaalt wederom zijn asielrelaas en geeft een definitie van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève. Hij licht nog toe dat hij geen verweer kan of mag voeren tegen de aanhoudende discriminatie aangezien hij dan blootstaat aan vernederingen, dreigementen en fysiek en emotioneel geweld, noch zou hij beroep kunnen doen op de overheidsstructuren van zijn land aangezien hij niets kan inbrengen tegen de personen met wie hij probleem heeft.

Verzoeker wijst er eveneens op dat de verwerende partij de bestreden beslissing in feite en in recht moet motiveren. Hij meent dan ook dat er niet afdoende wordt ingegaan op de gevolgen die verzoeker en diens familie moeten ondergaan bij een terugkeer naar hun land van herkomst en men steunt zich volgens verzoeker vooral op triviale zaken.

Verzoeker merkt op dat men enerzijds stelt dat er onduidelijkheden zijn omtrent een strafonderzoek, en men toch vaststelt dat verzoeker inderdaad in het kader van een onderzoek naar illegaal wapenbezit gezocht wordt en dat er dat er onduidelijkheden zijn wat betreft de reisroute van verzoeker en zijn familie terwijl zij behoudens details identieke verklaringen hebben afgelegd omtrent hun reisroute.

Verzoeker herhaalt wederom zijn asielrelaas en beklemtoont dat het uiterst moeilijk is om de feiten die zich hebben voorgedaan te bewijzen en dat men uiteraard nergens op papier zet dat er werd overgegaan tot mishandeling, bedreiging of bij weigering van een klacht op te tekenen.

Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij onvoldoende nagaat waarom verzoeker de bescherming van zijn land niet kan inroepen en men eveneens onvoldoende onderzoekt of er een vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker en zijn familie. Een dergelijke beoordeling is volgens verzoeker niet afdoende en de bestreden beslissing voldoet volgens hem dan ook niet aan de vereiste motiveringsplicht.

Wat betreft de schending van de zorgvuldigheidsplicht en de fundamentele rechten van de Mens zoals die blijken uit het EVRM verwijst verzoeker wederom naar zijn asielrelaas en laat hij dienaangaande gelden dat het risico voor de fysieke integriteit van hem en zijn familie reëel is. Vervolgens verwijst hij naar rechtspraak van het EVRM waaruit zou blijken dat het niet mogelijk is dat om een vreemdeling uit te wijzen naar een land waar risico voor diens leven bestaan. Verzoeker concludeert dan ook dat er sprake is van een schending van het artikel 3 van het EVRM.

2.1.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat

zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoeker voert aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en verwijst naar zijn asielrelaas. Waar verzoeker zich beperkt tot het herhalen van zijn asielrelaas, dient de Raad te benadrukken dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker geen tastbaar bewijs heeft neergelegd aangaande het feit dat hij in de polikliniek heeft gewerkt en aangaande zijn bewering dat hij aandelen bezit van deze kliniek. Het stuk 3 dat verzoeker neerlegt bij zijn verzoekschrift en die betrekking zou hebben op zijn tewerkstelling in de polikliniek legt verzoeker voor het eerst neer in de loop van de procedure. Het neergelegde stuk 3 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift toevoegt wordt bij gebrek aan eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker beweert over aandelen te beschikken van de polikliniek waar hij werkzaam was, maar hij legt geen enkel document neer die kan bewijzen dat hij werkelijk in het bezit was van aandelen. Verzoeker verklaarde tijdens het verhoor van 6 januari 2011 dat de aandelen zelf door de politie werden meegenomen en ook in zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dit nogmaals, doch meent de Raad dat er redelijkerwijze verwacht kan worden van verzoeker dat hij enig bewijs kan neerleggen om aan te tonen dat hij in het bezit is van aandelen van de polikliniek waar hij werkt. Verzoeker beweert immers dat hij problemen kreeg toen hij zijn aandelen in de polikliniek waar hij werkt niet wilde verkopen en dit betreft dus een element die behoort tot de kern van het asielrelaas van verzoeker. De commissaris-generaal stelt terecht in de bestreden beslissing: "(...)Wat betreft de aandelen die u had, heeft u weliswaar aangegeven dat deze werden meegenomen door de politie op 3 september 2010. Niettemin dient het redelijk te worden genoemd dat u uw bezit van de genoemde aandelen ook anderszins moet kunnen bewijzen, al ware het maar via uw betrokkenheid in aandeelhoudersvergaderingen (cfr CGVS, p. 15). (...)"

Verzoeker brengt geen concreet element aan die de motivering op dit punt in een ander daglicht kan stellen. De Raad oordeelt dan ook dat verzoeker geen enkel bewijskrachtig stuk neerlegt ter staving van zijn tewerkstelling in de polikliniek en het gegeven dat hij in het bezit was van de aandelen van de polikliniek.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker zijn rijbewijs heeft aangevraagd en heeft ontvangen in de periode dat hij beweerde ondergedoken te zijn betwist verzoeker niet dat hij zijn rijbewijs zelf is gaan ophalen. De stelling van verzoeker dat het zou gaan om een ander bureau in een andere regio kan niet worden aangenomen. Het feit dat verzoeker zich vrijwillig en persoonlijk zou hebben aangemeld bij een politiekantoor op het ogenblik dat hij ondergedoken zat ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

Vervolgens wijst verzoeker er wederom op dat zijn paspoort werd verkregen door tussenkomst van een vriend die werkt bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en hij herhaalt aldus opnieuw zijn asielrelaas. Verzoeker betwist niet dat hij naast zijn rijbewijs eveneens een paspoort heeft aangevraagd en heeft verkregen voor zijn hele gezin. Ook dit strookt niet met zijn bewering dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in hoofde van de Armeense autoriteiten. De commissaris-generaal merkt terecht op dat ongeacht het gegeven dat verzoeker zijn paspoort zou hebben verkregen via een vriend bij het Ministerie dit hoe dan ook geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker en zijn gezin ongeacht hun beweerde vrees voor vervolging een internationaal paspoort hebben aangevraagd en die ook verkregen hebben. Deze verklaring strookt bovendien ook niet met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en dat zich in het administratief dossier bevindt. De Raad verwijst dan ook naar het volgend onderdeel van de bestreden beslissing: "Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat vooraleer de benodigde uitreisstempel in een Armeens paspoort wordt geplaatst, eerst een individuele controle plaatsvindt waarbij wordt nagekeken via het informatiebureau van de politie of er tegen de betrokkene enig strafrechtelijk onderzoek loopt. Uit uw verklaringen blijkt dat er sedert de inval van 3 september 2010 wel degelijk sprake is van een strafonderzoek tegen u. Deze verklaring laat zich dan ook niet rijmen met de uiteindelijke uitgifte van deze paspoorten met uitreisstempel. U zelf vermag alleszins geen klaarheid te scheppen in deze zaak. U verklaart niet te weten welke functie Artak heeft bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS, p. 5). U verklaart ook niet te weten hoe hij uiteindelijk deze paspoorten heeft verkregen (CGVS, p. 8). (...)"

Verzoeker herhaalt louter zijn asielrelaas zoals weergegeven bij de commissaris-generaal en brengt geen enkel concreet element aan om de motivering van de bestreden beslissing op dit punt te weerleggen. Dergelijk betoog overtuigt de Raad niet en de Raad schaart zich achter het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de afgifte van de paspoorten voor verzoeker en zijn gezin niet strookt met de bewering van verzoeker dat er sinds 3 september 2010 een strafonderzoek loopt tegen hem. Deze vaststelling ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van verzoeker.

Verder kan opgemerkt worden dat de neergelegde convocatie hoe dan ook niet kan worden aangenomen als een bewijsstuk ter staving van het asielrelaas van verzoeker. Uit dit document blijkt dat verzoeker als getuige vermeld staat. Verzoeker betwist dit niet maar beweert dat de term "getuige" gehanteerd wordt in "algemene termen". Deze stelling overtuigt de Raad niet en er kan hoe dan ook op geen enkele wijze uit dit document worden afgeleid dat verzoeker verdacht wordt van illegale wapenbezit. Daarenboven dienen documenten als bewijs ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Wat betreft de vluchtroute oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker deze niet heeft aannemelijk kunnen maken. Verzoeker verklaarde dat hij met zijn gezin via een begeleider vanuit Armenië naar Frankrijk is gevlogen. Er werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen verzoeker en zijn echtgenote daar verzoeker verklaarde dat hij en zijn gezin zelf de paspoorten hadden bijgehouden, terwijl de echtgenote van verzoeker verklaarde dat de begeleider de paspoorten bijhield. Toen verzoeker geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid blijkt dat zij beiden vasthouden aan hun versie van de feiten houden. Het ontbreken van de paspoorten van verzoeker en het feit dat verzoeker en zijn echtgenote hieromtrent een tegenstrijdige verklaring afleggen ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Het feit dat verzoeker het stuk 4 neerlegt bij zijn verzoekschrift, met name de vliegtickets doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat verzoeker geen paspoort heeft neergelegd zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te geven.

Verder benadrukt de Raad wederom dat waar verzoeker stelt dat er geen mensen meer langskomen bij zijn huis en zijn zoon niet weet of hij terug kan keren naar het ouderlijke huis na zijn legerdienst, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij zijn vrees niet voldoende heeft onderzocht. Mede gelet op wat reeds is uiteengezet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing thans blijkt dat het asielrelaas van verzoeker op individuele wijze ter dege werd onderzocht. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de motivering van de bestreden beslissing kan omkeren, noch licht verzoeker toe welke elementen de verwerende partij niet voldoende heeft onderzocht.

In acht genomen wat vooraf gaat stelt de Raad dan ook vast dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken.

De vluchtelingenstatus wordt niet erkend in hoofde van verzoeker.

2.1.7. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker er op dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat wanneer verzoeker zou terugkeren hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij herhaalt wederom dat hij meermaals werd bedreigd en hij mishandelingen en geweldplegingen diende te ondergaan omdat men hem onder druk zette om de aandelen aan een spotprijs te verkopen en geen klacht neer te leggen. Verzoeker is de mening toegedaan dat indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst hij een reëel risico loopt op ernstige schade en verzoeker onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wegens dat risico wil stellen. Om deze redenen moet aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Verzoeker besluit dat hij wel degelijk op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij de Armeense nationaliteit bezit en dat zijn levensrelaas waarheidsgetrouw is. Hij concludeert verder dat hij op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij erkend dient te worden als vluchteling en dat men hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet toekennen.

Gelet op het feit dat er reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag kan verzoeker zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker brengt eveneens geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt niet toegekend.

(...)"

Deze feiten aangehaald door de vader van verzoeker gelden dan ook niet als bewijs met betrekking tot het asielrelaas van de verzoeker.

Verzoeker betwist de overige motivering van de bestreden beslissing niet.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en schaaft zich achter de bestreden beslissing, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

De Raad weigert de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van verzoeker.

Er kan evenmin worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS